

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

SF er formentlig af historiske grunde fri for en vurdering, der går ud på, at vi er bundet af det tidligere Østeuropa. Derfor kan vi måske nærme os nogle mere analytiske spørgsmål, og det er derfor, jeg tager ordet for en kort bemærkning.

Der er mange tendenser i det nuværende Rusland. Der er nogle demokratiske tendenser; der er i virkeligheden tale om en meget broget fløk, som vist stort set kun er enige om, at de vil demokratiet, men i øvrigt er meget uenige. Så er der en ultrahøjrenationalistisk bølge med Sjirinovskij som leder. Det analytiske spørgsmål, som de, som har så travlt med at udvide NATO, kunne stille sig selv i dag, er, hvilke af de to tendenser man kommer til at fremme i Sovjet, hvor der som sagt skal være valg i 1996, hvis man forcerer en udvidelse af NATO igennem.

Er det så svært at svare på? Og er det et bidrag til europæisk sikkerhedspolitik at sikre, at de nationalistiske, ultrahøjrekonservative kræfter vinder valget i 1996?

Det er den sikre virkning af at gå ud og udvide NATO nu uden at have gennemtænkt forløbet.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg forstår, at det eneste, hr. Peter Duetoft har imod den dagsorden, som jeg har foreslået, er, at der står, at man pålægger regeringen at arbejde for en hurtig udvidelse af NATO. Hvis vi nu havde skrevet hurtigst muligt, var det måske lidt mere spiseligt for Centrum-Demokraterne. Jeg ved det ikke, men jeg vil måske gerne have en definition af, hvad CD mener er hurtigt, for jeg har ikke skrevet noget tidspunkt eller nogen dato. Men når der står en hurtig udvidelse, er det selvfølgelig sådan at forstå, at når landene kan opfylde de krav, der er, skal de hurtigst muligt have mulighed for at være med, og dér kan jeg altså reelt ikke se den store forskel på det, som er foreslået af regeringspartierne sammen med Venstre og De Konservative, og så det, som vi har foreslået.

Men det kan være, at CD ville støtte vores forslag, hvis vi nu skrev hurtigst muligt i stedet for?

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

Allerførst vil jeg gerne på den konservative folketingsgruppes vegne sige til lykke til Frem-

skridtspartiet med, at Fremskridtspartiet nu i sit engagement omkring udenrigs- og sikkerhedspolitikken bevæger sig ind i det nye Folketing med en forespørgsel af den karakter, som tilfældet er i dag. Vi er tilfredse med, at Fremskridtspartiet lægger op til en seriøs debat om tingene, og det er jo også set lidt i lyset af fru Annette Justs sidste bemærkninger til hr. Peter Duetoft om, at der ikke var så stor forskel på dagsordenerne, når det kommer til stykket.

Så skal jeg i al venskabelighed blot opfordre Fremskridtspartiet til i konsekvens heraf at støtte det forslag om motiveret dagsorden, som regeringspartierne, Venstre og Det Konservative Folkeparti har stillet i dag. Det ville give en god virkning, også for fremtidige politiske temaer.

Winston Churchill – jeg var lige ved at sige en anden konservativ – sagde efter anden verdenskrig, at det drejede sig om at vise, og jeg citerer: »I krig beslutsomhed, i nederlaget trods, i sejren storsind og i freden god vilje.«

Det bør og skal være udgangspunktet for NATO, hver gang vi står over for nye udfordringer, hvad enten det er som underentreprenør i Bihac, eller at alle de østeuropæiske lande står i kø for at blive en del af NATO.

Den gode vilje så vi med udformningen af Partnerskab for Fred. Det store spørgsmål i mange lande og i partnerskabslandene er så, hvornår en videre udvidelse af NATO kan ske. Og vi kan jo lige så godt åbent tale om, at der er et hensyn at tage. Der er et hensyn at tage til Rusland, ingen tvivl om det. Men det skal ske på en måde, så respekten for de østeuropæiske landes naturlige krav om en fremtidig sikkerhedsgaranti ikke automatisk trædes under fode af totalitære, nationalistiske kræfter i selvsamme Rusland.

I Det Konservative Folkeparti mener vi, at Partnerskab for Fred kun skal være en mellemstation. Målet er, at Partnerskab for Fred er et skridt på vejen til, at de østeuropæiske lande skal være fuldgældige medlemmer af NATO – præcis den holdning, som også afspejles i dagsordensforslaget. Danmark og de øvrige NATO-lande skal sammen støtte og underbygge de østeuropæiske landes arbejde med etablering af demokratiske institutioner, fri markedsøkonomi og civil kontrol med militær og retsvæsen. Vi bør i den forbindelse arbejde for, at der bliver etableret en række kriterier, mere specifikke kriterier, for, hvornår en endelig optagelse med rette kunne finde sted. Jeg vil godt bede ministeren – også i forlængelse af ministerens be-